

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΧΟΥΑΝΙΤΑ: Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο

ΜΕΡΟΣ 2: Τα σακουλάκια με τα πετράδια

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 11

Σε λίγο άκουσε ένα ελαφρό χτύπο στην πόρτα. Πήγε την ξεκλείδωσε και την άνοιξε. Ήταν η νεαρή καμαριέρα με το γλυκό χαμόγελο να του δείχνει με τα χεράκια της ότι έπρεπε να την ακολουθήσει.

Πήρε το χαρτοφύλακα και προχώρουσε πλάι της, μέχρι που έφθασε σε μια μεγάλη αίθουσα. Ήταν η τραπεζαρία και στο βάθος, το σαλόνι με ένα μεγάλο δερμάτινο καναπέ και τέσσερις φαρδιές πολυθρόνες. Μπροστά ήταν ένα μικρό χαμηλό ξύλινο σκαλιστό τραπέζι.

Εκεί τον περίμενε ο Βαν ντε Φλου και τρία άλλα άτομα που αντίκριζε φυσικά για πρώτη φορά. Είχαν όλοι περίπου την ηλικία με τον οικοδεσπότη.

Καθίστε κύριε Steve Morris του είπε ο Ολλανδός στα αγγλικά και του έδειξε μια θέση στον καναπέ που καθόταν ο ίδιος.

Χωρίς να σηκωθεί κανένας από την θέση του, ο Βαν ντε Φλου του σύσπνε τους ξένους του. Όλοι είχαν ισπανικά ονόματα που θα ήταν αδύνατο να συγκρατήσει ούτε ένα. Ίσως και να μην ήταν τα πραγματικά τους ονόματα. Τους παρατηρούσε καθώς έσερναν ένα ψυχρό χαμόγελο όταν άκουγαν το όνομά τους.

Οι φίλοι μας είπε ο οικοδεσπότης δεν μιλούν καλά αγγλικά για αυτό θα μεταφράζω την συνομιλία μας. Δεν τον πίστεψε. Αυτό μάλλον θα το είπε για να μπορεί να σχολιάζει στην ισπανική μαζί τους τα όσα θα λέγονταν.

Αφού έγιναν οι συστάσεις ο Βαν ντε Φλου τράβηξε από την άκρη του καναπέ που καθόταν ένα αρκετά μεγάλο μαύρο βελούδινο ρούχο και το άπλωσε στο άδειο τραπέζι που ήταν μπροστά τους.

Γύρισε τον κοίταξε και με ένα χαμόγελο του είπε:

Κύριε Morris οι φίλοι μας θέλουν να δουν το περιεχόμενο του χαρτοφύλακα.

Αυτός σήκωσε τον χαρτοφύλακα που είχε δίπλα του, και τον έδωσε στον Βαν ντε Φλου λέγοντας:

Παρακαλώ, να τον ανοίξετε εσείς.

Ο Ολλανδός πήρε τον χαρτοφύλακα, έβγαλε όλα τα σακουλάκια από μέσα και τα ακούμπησε στο τραπέζι πάνω στο βελούδινο ρούχο.

Παρατηρώντας το όπλο που ήταν μέσα και χωρίς να το βγάλει έβαλε τον χαρτοφύλακα στην άλλη άκρη του καναπέ λέγοντας:

Τον χαρτοφύλακα δεν θα τον χρειασθεί κανένας μας απόψε προς το παρόν.

Έσκυψε προς το τραπέζι και άρχισε με αργές κινήσεις να ανοίγει τα μικρά σακουλάκια και να αδειάζει το περιεχόμενό τους στο μαύρο βελούδο.

Οι άλλοι παρατηρούσαν με ένα πολύ ψυχρό βλέμμα καθώς ο Βαν ντε Φλου άδειαζε τα σακουλάκια και μπροστά τους σχηματιζόνταν ένας μικρός σορός από λαμπερά πετράδια.

Ο Steve Morris σε όλο αυτό το διάστημα ένιωθε ένα παράξενο αίσθημα φόβου αλλά και αγωνίας περιμένοντας την αντίδρασή τους.

Αυτόν τον τόσο πολύτιμο θησαυρό τον είχαν μπροστά τους και εκείνος ανίσχυρος ούτε καν να αμυνθεί, είχε αφεθεί στα χέρια τους.

Ήρθε το τέλος;

Κανένας από τους συνδέσμους στην Γερμανία και αργότερα ο Άγγλος καπετάνιος που τον μετέφερε στην Ουρουγουάη, δεν του είχαν καν αναφέρει πως θα αντιμετώπιζε μια τόσο καλά οργανωμένη και ισχυρή ομάδα ανθρώπων, που θα τον έθεταν τάχατες υπό προστασία. Ήταν προστασία αυτό;

Αυτό ήταν σύλληψη, αιχμαλωσία, και έπεται η εκτέλεση. Το βέβαιο ήταν ότι προδόθηκε. Αυτά τα άτομα δεν ανή-

καν σε ομάδα προστασίας.

Ποιος τον πρόδωσε;

Ο σύνδεσμος από την Γερμανία και Γαλλία;

Ο καπετάνιος, ο John Aston;

Όχι. Ο καπετάνιος σε όλες αυτές τις εβδομάδες που τον είχε στο πλοίο του, θα μπορούσε να του πάρει το πολύτιμο φορτίο του και να τον πετάξει στην θάλασσα.

Συνέχιζε να παρατηρεί τον Βαν ντε Φλου να αδειάζει τα μικρά βελούδινα σακουλάκια. Όταν τέλειωσε τον είδε να χαμογελά ευγενικά και αποτεινόμενος στους άλλους τρεις είπε:

Κύριοι όπως βλέπετε, ο φιλοξενούμενος μας από την Ευρώπη, μας έφερε κάτι πολύτιμο. Να τον ευχαριστήσουμε, και χωρίς να σηκωθεί έδωσε το χέρι του στον Steve Morris. Το ίδιο έπραξαν και οι άλλοι. Αυτοί δεν του χαμογέλασαν έστω και ψεύτικα όπως έκανε ο Βαν ντε Φλου.

Περίμενε την επόμενη κίνηση. Ο Βαν ντε Φλου με αργές κινήσεις άρχισε να βάζει πίσω σε κάθε σακουλάκι τα πολύτιμα πετράδια και τα χρυσά νομίσματα. Σε συνέχεια έφερε κοντά του τον χαρτοφύλακα, τα έβαλε πίσω, τον έκλεισε και του είπε:

Κρατείστε εσείς κύριε Morris τον χαρτοφύλακα μέχρι αύριο που θα πάμε στον εκτιμητή. Νομίζω ότι χρειαζόμαστε μια σωστή εκτίμηση αυτού του θησαυρού, πριν τον φυλάξουμε σε θυρίδα της τράπεζας.

Ο Steve Morris πήρε τον χαρτοφύλακα και τον ακούμπησε δίπλα του στον καναπέ.

Ο Βαν ντε Φλου σε συνέχεια σηκώθηκε και είπε στους ξένους του:

Κύριοι ας περάσουμε στο τραπέζι. Μας περιμένουν εκλεκτά εδέσματα. Πρέπει να γιορτάσουμε την σημερινή μέρα.

Σηκώθηκαν και οι άλλοι και προχώρησαν στο μεγάλο τραπέζι με το λευκό τραπεζομάνηπλο με τα κρυστάλλινα ποτήρια τα ασημένια μαχαιροπήρουνα και τα πιάτα και τις πιατέλες από πορσελάνη.

Όλα έδειχναν ότι ο οικοδεσπότης εκτός από το πολύ χρήμα είχε και λεπτό γούστο. Ίσως το πρώτο βοήθησε να καλλιεργηθεί το δεύτερο.

Μέχρι τότε η μεγάλη δίφυλλη πόρτα της τραπεζαρίας ήταν κλειστή. Ο Βαν ντε Φλου πήγε και άνοιξε το ένα φύλλο.

Αμέσως οι καμαριέρες που περίμεναν στον διάδρομο την άνοιξαν διάπλατα και προχώρησαν μέσα κρατώντας μπουκάλια από ακριβό κρασί και πιατέλες με φαγητά.

Το δείπνο ήταν πλουσιότατο. Του θύμιζε τις καλές εποχές στο Βερολίνο που τον καλούσαν σε διάφορα σπίτια για να γιορτάσουν τις νίκες και τις επιτυχίες του Γ' Ράιχ. Δεν μιλούσε. Απαντούσε σύντομα σε τυπικές ερωτήσεις. Κανείς από τους τρεις δεν ανέφερε τίποτε το συγκεκριμένο. Απλώς μιλούσαν για το φαγητό και το κρασί.

Ο μόνος που είχε το πάνω χέρι στο τραπέζι ήταν ο οικο-

δεσπότης, ο οποίος σε μια στιγμή είπε:

Αύριο το μεσημέρι θα βρεθούμε στο γνωστό εστιατόριο στην παραλία. Ο κύριος Morris και εγώ θα έχουμε περάσει από τον εκτιμητή, οπότε θα μπορούμε να μιλήσουμε πιο συγκεκριμένα για το θέμα μας.

Ξαφνικά ο ένας από τους τρεις, ένας μεσήλικας ξερακιανός ψηλός, κοντοκουρεμένος, που έδειχνε καθαρά ότι δεν ήταν ντόπιος αλλά ξένος, πιθανόν Άγγλος από την προφορά του, αποτεινόμενος στον Βαν ντε Φλου, ρώτησε:

Μήπως ο κύριος Morris θα είχε κάτι ακόμη να μας πει; Ο Βαν ντε Φλου σκούπισε τα χείλη του με την άσπρη πετσέτα και αποτεινόμενος στον Steve Morris τον ρώτησε με εκείνο το προσποιητό του χαμόγελο:

Αλήθεια κύριε Morris, μήπως θα θέλατε να μας πείτε και κάτι άλλο;

Δεν καταλαβαίνω απάντησε ο Steve Morris, και ακουμπώντας το χέρι του στην τσέπη του σακακιού του που ήταν τα μικρά χαρτάκια, πρόσθεσε:

Δεν ξέρω τι άλλο θα μπορούσα να σας πω. Ρωτήστε με. Όχι κύριε Morris είπε ο ξερακιανός. Αύριο που θα συναντηθούμε στο εστιατόριο, θα ήθελα να σας ρωτήσω κάτι το ξεχωριστό. Αλλά όχι απόψε.

Σωστά πρόσθεσε ο Βαν ντε Φλου. Απόψε ο ξένος μας θα πρέπει να ξεκουραστεί. Εξάλλου θα τον φιλοξενήσω ακόμη λίγες μέρες κοντά μου, πριν μεταφερθεί στην μόνιμη κατοικία του.

Λοιπόν κύριοι πρόσθεσε ο οικοδεσπότης. Ωρα για ένα κονιάκ και καφέ.

Σηκώθηκε πρώτος και προχώρησε προς τον καναπέ. Τον ακολούθησαν οι άλλοι. Προηγούμενα άνοιξε και πάλι την πόρτα της τραπεζαρίας που σε όλο το διάστημα ήταν κλειστή.

Ο Steve Morris παρατηρούσε συνέχεια ότι το βλέμμα του ψηλού ξερακιανού άνδρα ήταν στραμμένο πάνω του, χωρίς όμως να του αποτεινεί καμιά κουβέντα.

Ο Βαν ντε Φλου ήταν εκείνος που μιλούσε σχεδόν συνέχεια. Όμως αναφερόταν για θέματα ασήμαντα και αδιάφορα. Οι άλλοι σχεδόν δεν τον άκουγαν. Λες και βιάζονταν να τελειώσουν με τον καφέ και να φύγουν.

Του φάνηκε λίγο παράξενη αυτή η ομάδα των τριών ανδρών.

Έδειχναν τόσο σίγουροι για τον εαυτόν τους. Σαν να τα είχαν όλα και απλώς καθένας απολάμβανε την ζωή του. Τίποτε άλλο.

Σε κάποια στιγμή ο ξερακιανός άνδρας σηκώθηκε πρώτος:

Πρέπει να πηγαίνω είπε, αύριο θα ξυπνήσω νωρίς.

Σηκώθηκαν και οι άλλοι. Ο Βαν ντε Φλου έδωσε το χέρι του στον καθένα ξεχωριστά λέγοντας:

Ευχαριστώ κύριοι. Αύριο το μεσημέρι θα τα πούμε στο εστιατόριο.

Οι τρεις άνδρες γύρισαν προς τον Steve Morris και του έδωσαν το χέρι λέγοντας ψυχρά:

Χαρήκαμε για την γνωριμία.

Όταν έμειναν οι δύο τους, ο Βαν ντε Φλου φώναξε την καμαριέρα.

Οδήγησε τον κύριο στο δωμάτιο του.

Εμείς θα τα πούμε αύριο το πρωί, είπε αποτεινόμενος στον Steve Morris, και του έδωσε τον χαρτοφύλακα με τα διαμάντια που μέχρι τότε κρατούσε ο ίδιος.

Κρατείστε εσείς τον χαρτοφύλακα κύριε Morris, μέχρι αύριο που θα φυλάξουμε το περιεχόμενό του σε θυρίδα της τράπεζας.

Καληνύχτα σας.

Καληνύχτα και σε εσάς, είπε ο Steve Morris και ακολούθησε την καμαριέρα.

Αυτή η νύχτα κρύβει πολλά σκέφθηκε. Δεν είναι δυνατό να είναι τόσο ήρεμα τα πράγματα...